

Da SF i sin tid skulle indstille til forslaget om den permanente lovgivning af samfundstjeneste, havde vi jo ønsket, at også en række volds-eksempler kunne være taget med ind i det. Det er jo siden hen ved undersøgelser, der er kommet frem fra Britta Kyvsgaard og andre, blevet vist, at det er meget få af dem, der går igen. Mange gange er det sådan, at man kan sige, der har været slået på tæven, og det kan nogle gange være lidt tilfældigt hvordan og hvorledes. Der kunne samfundstjeneste have været en rigtig måde at klare tingene på. Det mente vi dengang, det mener vi stadig væk, samtidig med at vi også mener, at fortsat kriminalitet burde have været noget, der havde været søgt forebygget med konfliktråd.

Vi er simpelt hen kede af, at vi pludselig får det her forslag, hvor en række andre ting ikke er behandlet igennem, hvor Straffelovrådet ikke er blevet færdigt endnu. Jeg føler lidt, at her vil jeg faktisk godt have bedre tid.

Jeg synes, de argumenter, som jeg har mødt imod forslaget – så meget som man har kunnet nå, for det er gået stærkt det her – har været meget skeptiske over for den sammenkobling med fængselsstraf. Det kan være, at der er gode argumenter. Der er et godt argument, nemlig at man begrænser fængselsstraffen. Det er jeg ikke uenig i, men hvis det er rigtigt, det skader samfundstjenesten, eller at det bliver sådan noget, man så kommer til at gøre, er det jo en dårlig måde at løse fængselsstrafproblemet på. Som sagt så beder jeg mindeligt til, at i hvert fald den del af forslaget ikke bliver gennemført nu.

Hvis vi kigger på punkt 2, det med den forstærkede indsats, synes jeg, at de oplysninger, vi har fået indtil nu, tyder på, at det er den rigtige måde, Justitsministeriet har grebet det an på. Da vi havde beslutningsforslaget tidligere på foråret, henviste jeg til Preben Hertofts essay i essaysamlingen »Den Rebelske Fugl«, der hedder Ofre og Krænker, som jeg i øvrigt tror vi vil foreslå bliver omdelt i Retsudvalget, fordi man der får et indblik i, hvad det er, vi har at gøre med her, at mange af dem, der laver seksuelle overgreb, selv er ofre oprindelig, og at det er vigtigt, at man kommer rigtigt og på det rigtige tidspunkt ind i den slags sager.

Jeg synes i og for sig, at forslaget er godt, men Det Danske Center for Menneskerettigheder har jo gjort opmærksom på et alvorligt problem ved at anvende begrebet farlig til en udvidet anvendelse af forvaring. Det synes jeg også vi skulle have haft lejlighed til at få bedre belyst. Det dre-

jer sig om den undersøgelse, der er lavet under Det Danske Center for Menneskerettigheder, om, hvad farlighedsbegrebet egentlig omfatter. Så også det kunne fortjene, inden man ligefrem lovgiver omkring det, at komme til en bedre behandling. Og jeg kan jo se, at den dom, der blev givet her i forgårs – var det vel – i og for sig følger anvisningerne i det her forslag. Og jeg går jo ikke ud fra, at det er en ulovlig dom, der er givet til den krænker, som havde bundet en lille pige. Så haster det så meget med at få det her igennem? Det vil jeg så bare spørge om.

Til det sidste punkt har jeg ikke set det afgørende argument for, hvorfor vi skal gå imod indstillingen fra de handicappede og fra LEV om at bruge det udtryk, man bruger andre steder, nemlig psykisk udviklingshæmmede. Når de nu synes, det er forkert, at vi bruger de dér nye ord, så synes jeg, man skal følge deres indstilling, men det kan da være, der er tungtvejende argumenter, men det synes jeg selvfølgelig ikke er det afgørende punkt i hele forslaget.

Som sagt beder jeg mindeligt til, at vi lader det oversomme og ellers i givet fald, at det bliver splittet op.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg skal ikke bruge mange ord på det sidste punkt, fru Margrete Auken var inde på her, nemlig den sproglige modernisering. Ikke fordi vi ikke mener, det er vigtigt, men det er vel ikke noget, vi i den forstand skal bryde meninger om politisk, så det får vores fulde tilslutning.

Jeg vil godt koncentrere mig om de to andre hovedpunkter i lovforslaget, først samfundstjenesten og dér meddele den radikale bekymring over det faldende antal domme til samfundstjeneste. På statistikken på side 4 i bemærkningerne til lovforslaget vil man kunne se, at det ikke bare er et spørgsmål om antallet af domme, der er faldet. Det er ganske vist steget igen fra 1994 til 1995, men ligger stadig væk under niveauet, da det var højest i 1993, men også anmodningerne om egnethedsvurdering. Der vil man se, at dér er faldet fortsat fra 2.317 i 1993 til 2.060 i 1994 og 2.021 i 1995. Så der er altså noget, der tyder på, at det ikke bare er et spørgsmål om domstolene, men at det måske nok så meget, måske i første række, er et spørgsmål om, hvorvidt man fra anklagemyndighedens side i tilstrækkeligt omfang har interesseret sig for det. Der er selvfølgelig også den mulighed, at man rent faktisk har haft grundlag for at vurdere, at der har været færre sager af slagsen, hvor man skulle gå ind i sådan en egnethedsvurdering.